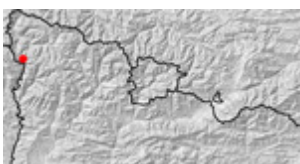

Inici > Allaus > Informació general > Accidents per allaus > Vall d'Aran > Pic Mig de la Tallada

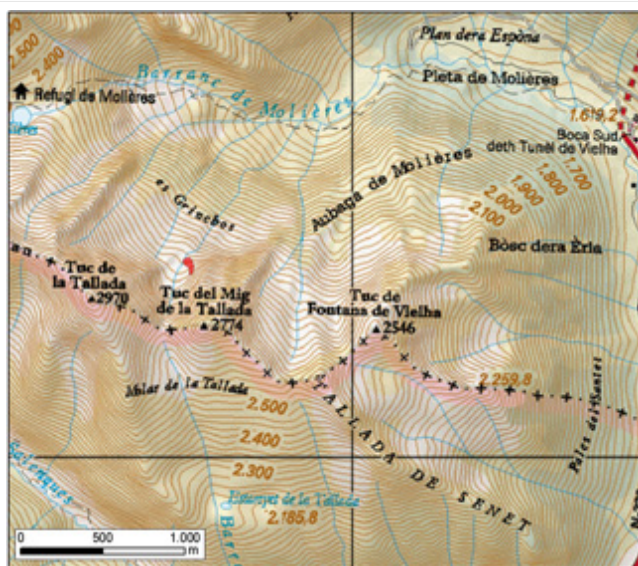
Pic del Mig de la Tallada

Pic Mig de la Tallada (17/02/07)

Localització:

Localització: Cara sud del Túnel de Vielha, Val d'Aran (Pirineu Occidental de Catalunya)

Mapa general de situació de l'allau

Situació nivometeorològica:

METEOROLOGIA

- 15/02/2007; Cel poc ennuvolat amb temperatures elevades. Màximes previstes a 2400 m de fins a 8°C. Vent de component sud entre moderat i fort
- 16/02/2007 Precipitacions dèbils amb un descens moderat de les temperatures. Vent de component sud moderat amb cops forts.
- 17/02/2007: Acumulació de 10-15 cm de neu recent amb vent de component variable.

ESTAT DEL MANTELL

En orientacions N acumulacions de neu recent, que a cotes superiors a 2400m es dipositen sobre nivells dèbils. El vent de component sud va formar plaques de vent en aquestes mateixes orientacions.

PREDICCIÓ BPA a 1 dia

A tots els sectors el perill és MODERAT (2) per damunt de 2400 m on hi ha plaques de vent recents amb alguns nivells febles interns, especialment en orientacions obagues. En cas de gruxos de neu recent superiors als 30 cm el perill augmentaria a MARCAT (3) en cotes altes.

Característiques de l'allau:

Tipus d'allau: Placa

Orientació: NW

Pendent: 40°

Dipòsit: entre uns 20 i 40 m d'amplada

Recorregut: 50 m aproximadament

Cronologia dels fets:

El text que presentem a continuació ha estat escrit per un dels accidentats en l'allau. Hem cregut convenient respectar al màxim l'escrit original pel seu valor narratiu i educatiu:

Dissabte vam "pillar", tota una experiència que encara assimilo: una allau ens va escombrar quan ens atansàvem a peus d'una paret que volíem escalar.

Sentir-te dins un riu que t'arrossega amb força desbordada. A l'instant només penses "merda l'hem cagada", i llavors nedar, nedar i nedar. Una reacció que, automàtica o no, ajuda molt. Els braços envoltant el cap, al davant i fent forat. La neu arreu, entrant-te per la boca que has d'obrir perquè el nas no aporta prou aire, i les mans de ventilador. Un riu imparable que t'engoleix i t'empeny ignorant la teva voluntat.

I de sobte tot s'atura amb la mateixa rapidesa que ha començat. La quietud és absoluta. Com costa moure's !Per sort he quedat ben orientat, quasi de peu i mirant la pendent, els peus més fondos que el cap, només un pam i mig de neu em separa de la llum. Moc les mans i obro un forat cap a l'aire. Vull sortir i no puc.

Treure la motxilla. Haig de treure'm la motxilla per desenterrar-me. Però no en porto, no la portava. És la neu que m'empresona l'esquena i m'immobilitza fins fer-me creure que la motxilla em lliga. En uns instants puc moure el cos, faig lloc i amplio el forat. Repto com puc fins treure el cap per sobre de la neu i crido al company. No el sento, però abans de que la por m'assalti, giro i veig 4 dits d'un guant sobresortint de la neu que es mouen.

I comença la lluita per sortir ràpid. Excavo.

No sabeu com arriba a pesar aquesta neu. No era neu primavera ni molla, solament cristalls de neu un xic humits, d'aquells que pots agrupar tancant la mà.

Fins que no em desenterro a l'alçada de mitja cuixa no puc treure la primera cama. Llavors sortir esdevé fàcil.

Corro cap el guant que es belluga indicant-me "vinga, venga, de pressa". El company no parla però el sento esbufegar sota la neu. Busco el seu cap per desenterrar-lo i que respiri. Calculo que he trigat menys de 4 minuts en sortir del meu forat, i per tant tindrè temps. Diuen que tenim uns 15 minuts. El pit em rebenta de l'esforç, cavo desesperat. M'equivoco imaginant que el cap ha quedat amunt, però no, està cara avall en sentit de la pendent amb els peus lleugerament aixecats. En dos minuts accedeixo al seu cap i el netejo de neu.

Respiro, quasi tant com ell. Ràpid, hem d'anar ràpid.

Continuo excavant amb les mans com un possés, per la por de nous allaus. Un llamp de consciència em diu que disposaré de temps suficient, que la zona on la muntanya ens ha "caçat" trigarà en recarregar-se de neu. Però la mateixa por m'avisa que cal anar ràpid. Encara trigarem un parell o quatre minuts més en retirar la neu que li lliga les cames. Fins no lliurar-les del tot i bé no podrà sortir. Tot plegat un forat de més d'un metre de fondo i un i mig d'ample.

Mentre l'allau m'arrossegava no he tingut temps de sentir por. Quan s'ha aturat he vist que podia sortir. No vull imaginar què haurà passat pel cap del meu amic durant els llargs 5 minuts transcorreguts fins que ha sabut que excavava sobre d'ell. No podia sentir-me ensorrat sota la neu. Ha passat 4 o 5 minuts sol, tractant de moure's en va, impotent.

Ell portava motxilla, i potser per això o potser per la sort, s'ha quedat enterrat a uns 70 cm amb un braç aixecat, en una posició forçada que l'ha contusionat sense fer-li mal, i que m'ha indicat on era.

En menys de 10 minuts ja som fora tots dos.

Torno un moment a buscar tot el que he perdut: "Piolos", cordes, "friends"... tot ho portava penjant de la mà. Havia deixat la motxilla a 100 m, sota unes grans roques. Aprofito el piolet que li ha quedat al company mentre ell es retira cap a l'aresta. Només estic 2 minuts, trobo corda i altres objectes i no tempto més la sort, no vull seguir aquí a sota, tot i intuir, que les possibilitats d'un nou allau són minses .

Ara començo a pensar. Què hem fet malament ?

Com s'ha produït l'allau i perquè ?

Estàvem dins l'olla que hi ha sota la paret nord-oest del pic del Mig de la Tallada. Allà on comencen les vies "90-60-90", la "woodstock"... i més avall de l'olla, la "Guillotina". L'olla té una gran base plana, i la limiten la paret mencionada, una aresta que baixa del "Feixant", i el collat entre ambdós pics (aquest sí perillós i llarg per les allaus).

Tota la neu que queia sobre la paret de la Tallada purgava aquí sota. Visibilitat 30 m màxim, i a peu de paret una mica menys.

Fins arribar a peu de l'olla no hem trobat cap acumulació que indiqués allaus o possibilitat d'allaus. Alguna zona ventada però molt curta, 3 o 4 m màxim, i amb fondàries de neu nova de menys de mitja cama. La resta, aresta per on sovint sortien les herbes o la neu gelada de dies enrera, o les mateixes pedres. Pelat en general.

En canvi aquestos 30 o 40 m que ens separaven de peu de via s'estaven carregant ràpidament amb les purgues. Era neu sopa, pols un xic humida d'aquella que s'enganxa una mica a la paret, sense arribar a fer cap mena de acumulacions als peus. De fet molt més pols que humida. Per avançar els darrers metres la única forma era "nedar" per sobre, precipitar el pit sobre la neu i compactar. Els peus no arribaven mai a tocar cap mena de fondo o capa de diferent consistència.

Però era tant, tant curt, que mai se'm va passar pel cap que podés desencadenar una allau.

He pujat moltes vegades aquí, 12, potser més. Sé que la vall és perillosa, però a peu de paret mai ho hagués imaginat.

Purgava tant que vèiem literalment com creixia el nivell de neu. Recordo quan estàvem a 10 m escassos de la paret que vaig dir-li al company que avancéssim ràpid perquè la paret "se'ns allunyava" centímetre a centímetre, que no arribaríem.

Però de sobte va ser tard.

Imagino que vam "descalçar" els 10 m de paquet de neu de sobre nostre i vam provocar que baixés de cop desencadenant la placa, amb una amplada d'uns 30 o 50 m d'ample, des del punt on érem cap a la dreta mirant la paret. I la placa va baixar fins arribar al fons de l'olla, 40 o 60 m més avall.

Impressionant la força, rapidesa i contundència del monstre , i també de la impotència quan t'engoleix.

Mentre giravoltes dins l'allau com una rentadora, costa respirar i t'entra neu per la boca i el nas. Quan el moviment s'atura, la neu t'atrapa com si fos ciment.

Pensava que tenia experiència, però en cap moment vaig imaginar o sospitar que podés desencadenar una allau en aquest lloc.

La nostra intenció inicial era escalar el Feixant, però la nevada i la prudència ens van convèncer de canviar l'objectiu cap una de les vies 'rapelables' que neixen a l'olla de la cara Nord Oest de la Tallada. No volíem baixar per la canal que formen Feixant i Tallada.

Menys mal, perquè ara penso que totes les bases de les parets devien estar carregades, amb pendents llargues per sota que magnificarien les possibles allaus.

Imatges de l'allau

Fotomuntatge on es veu el punt on van ser arrossegats els accidentats. Autor: Albert Salvadó

[← tornar](#)